

е вденъ, за да гледа какъ създавамъ жената, той ще говори, ще дава съветы, ще иска да си даде мнѣніето: то естѣ, азъ искамъ тѣй читы: искамъ инакъ оныя уста, тѣй лице не ми е угодно, моля сѣ нѣка бжде подъ дръгъ видъ. Нѣка спи человекътъ, нѣка не глѣда, нѣка направя азъ онова, което знаа; человекътъ не знае що иска, не познава що проси.

И даже той по многото пѣти иска по лошето, по вѣдителното. Рахыль Иаковлевата жена была неплодна и не раждала. Екзрѣв-та ѝ была дкойна, и защото гледала, че не можала да добые ни едно дѣте, и защото гледала, че сестра ѝ раждала много; о колка голѣма страсть е зависть-та въ сърцето най-повече на женыты! Завидѣ Рахыль на сестра си, и щеше да умре отъ зависть-та си. „Видѣвши Рахыль, ѣкѣ неродѣ Иаковѣ, возревнова сестрѣ своѣй. Быт. 4, 1. Колко сѣ караше съ мъжъ си! „Дай ми чада, (мѣ дѣмаше), ако ли не, азъ ще умрѣ.“ Или да роди, или да умрѣ; искамъ да видѣ или дѣца, или смърть; и само на сестра ми е паднало сичкото благословеніе Божіе, а пакъ азъ да нося кѣтвата, и укора на бесчадіето! Немога да го търпя.“ дай ми чада, или ако не, ще умрѣ.“ Че толко ли желе Рахыль да роди? Из знае ли нѣкакъ какво желе? Богъ послѣша молбата ѝ, испзани желаніето ѝ; „Поманѣ Богъ Рахыль, ѣслѣша ю, ѣ ѣверзе ѣтробѣ еѣ. ст. 25. Срадвамъ ти сѣ о прекрасна Рахыль, най-послѣ ты сѣ утѣши; „Поманѣ Богъ Рахыль;“ Ты не си вѣкы неплодна, ты начна да раждашь, и да глѣдашь плода на утробата си; но какво ли нѣкакъ ще ти бжде рожденіето? Кога добрина ще дочакашь отъ дѣцата, които си пожелаала съ толко голѣмо желаніе? Уки! Какво сѣшамъ? Дойде часътъ да роди Рахыль, и не можеше да добые въ рожбата; рожбата мъчна, болеститы голѣмы; та даваше сынъ въ животъ, но предаваше дѣшъ отъ болеститы. Сынътъ на желаніето быде сынъ на болезнъ; ахъ! И колко много ще бжде сѣ раскала въ това, което толко много пожелаала! Рахыль добыла, но въ рожбата си умрѣла. „Бысть в негда ѣста влѣти ѣй дѣшѣ, ѣумираше бо, прозва ѣма еѣмѣ: сѣнъ болѣзни моеѣ.“ Тѣй щото Рахыль не знаила, що желала; желала да види сынове, но та молала, и просала смърть-та си; тѣй, което каза по-горѣ Златовстъ, е по много отъ колкото истинно. „Многога полѣзныхъ намъ не вѣдѣше неполѣзна сѣвѣ проб-